Posudek bakalářské práce
vedoucí práce: Mgr. Jaroslav Sojka

Jana Mašková
Kachlová kamna 19. století na Pražském hradě a aristokratických sídlech v českých zemích / Historický vývoj cechů, hrnčířského a kamnářského řemesla

Můj posudek bakalářské práce navazuje na oponentský posudek Dr.Phil. Karla Otavského. Ten přinesl výčet všech možných chyb a poklesků v odevzdané písemné práci.

Je jasné, že autorka překročila hranice tématu i rozsah práce, které jí byly definovány a byly požadovány. Práci zamořila obtížnými a neobratnými klišé, banalitami a nudou marnotratných konstatování, ale i překvapivých zkratek. Chybné jsou i mnohé citace institucí. Unavující jsou tituly osob, se kterými si elektronicky dopisovala a nebo jejichž jména četla v citovaných knihách. Svéhlavý způsob práce přinesl i komolení názvů, o kterých byla jasně poučena, jak je citovat. Nic neříkající odkazy na mikromuzea soutěží s kamny Pražského hradu, stejně jako rozhovory s restaurátorkou. Časté je míchání témat po způsobu poznámek, vysvětlujících jak se hrnčířství řekne latinsky a jak dělíme kachle. Stejně tak čtenáře, který si chce číst o kachlových kamnech Hradu nezajímá úžasné sdělení: „Obecně byla opice ve středověku symbolem ženské marnivosti, lstivosti, popudlivosti a vychytralosti. A přitom, když se J. Mašková věnuje novogotickým kachlovým kamnům ze Staré sněmovny, tak máme náhle pocit oné duhy, najednou se práce dá číst (i když radši ne dvakrát po sobě). Stejně tak se dobře čtou pasáže věnované osobnosti F. A. Hergeta nebo J. Fischera (s. 52). Vesměs se ale autorce práce daří smíchávat podstatné informace se zcela nepodstatnými (příkladná je v tomto směru kapitola o Empírových kamnech na s. 57–58 a mnohé následující).

Je ale třeba rázně říci, že toto nelze vyčítat pouze autorce, že je to obecný problém mnoha prací, které čteme a posuzujeme. Je to nemoc chronická

a přiznám se, že neznám lék! Studenti neselektují informace a neověřují si je; domnívají se, že když spojí vše a přidají víc, bude výsledek dobrý. Výsledkem je ale nepoživatelná hrůza!

J. Mašková učinila celou řadu zbytečných chyb. Mezi takové považuji neustále se opakující promiskuitní způsob psaní slova „zámek“. Jednou s velkým Z a podruhé s malým. Stejně tak mě mrzí nevyrovnanost psaní letopočtů (s. 76). I odborný popis, který se má stát základem interpretace, je pokulhávající. Co tak asi někomu řekne věta ze s. 78: „Poslední řadu tvoří jehlanově sesazené kachle na špičce s ukončovacím prvkem – novogotickou zakončovaní plastickou ozdobou“?

Práce ale také obsahuje světlá místa. Jsou jimi mj. obrazová příloha a seznam literatury. Autorka chodila do knihoven, do archivu, četla, kopírovala, mluvila s odborníky, mluvila s restaurátory, konzultovala. Udělala hodně, co jiní studenti nečiní. Také proto doporučuji předloženou práci k obhajobě. Přitom jsem si vědom mnoha nedostatků. Vím, že **slečna Jana Mašková svou práci psala svědomitě, jen poněkud unáhleně**. Od prvního referátu věnovaného tématu v semináři Památky Pražského hradu u ní bylo možné sledovat pohnuté zaujetí, vlastní nadějným badatelům. Vedle zájmu a píle je ale třeba schopnost selektovat významné a méně významné informace s cílem rovnováhy mezi poučnou a čtivou formou práce.

Předpoklady pro to u slečny J. Maškové jsou již dostatečně rozvinuté; zájem o řemeslo, heuristiku i detail. Chybí již jen důrazné vykročení k vlastní (ve smyslu původní) interpretaci, založené na kvalitním umělecko-historickém popisu.

Závěrem **doporučuji práci Jany Maškové k obhajobě**.

V Praze 15. srpna 2013

Mgr. Jaroslav Sojka